

Utrikesdepartementet

Mänskliga rättigheter i Eritrea 2010

ALLMÄNT

1. Sammanfattning av läget för de mänskliga rättigheterna

Regeringspartiet Peoples' Front for Democracy and Justice (PFDJ) är det enda parti som är tillåtet i Eritrea. Parlamentet har upphört att verka, och någon opposition eller fristående press tillåts inte verka i landet. De ledande företrädare för oppositionen och de journalister som fängslades 2001, däribland den svensk-eritreanske journalisten Dawit Isaak, hölls i början av 2011 fortfarande fängslade. Mediefriheten är ytterst begränsad och organisationen Reportrar utan gränser placerar Eritrea sist i 2010 års ranking av medieklimatet i världens länder. Fortfarande sker fängslanden av journalister och regimkritiker.

Eritrea är, trots en viss ökad ekonomisk tillväxt de senaste åren ett av Afrikas fattigaste länder med en bruttonationalprodukt (BNP) per invånare på omkring 700 USD 2010. Landet listades år 2009 på plats 165 av 182 länder i FN:s välfärdsindex (Human Development Index, HDI).

Den utbredda fattigdomen präglar förhållandena i landet. Livsmedelsförsörjningen är ansträngd och undernäring ett utbrett problem. Hälsovården är bristfällig. Tvångsarbete är förbjudet i Eritrea, men det finns uppgifter om att det förekommer inom värnpliktsväsendet.

Diskriminering på grund av kön är olagligt i Eritrea, och den eritreanska regeringen har offentligt uttalat sig mot våld mot kvinnor. Kvinnans ställning är dock fortfarande eftersatt. Regeringen har i samarbete med FN:s barnfond (Unicef) arbetat mot kvinnlig könsstympning med vissa positiva resultat, men det kvarstår som ett utbrett fenomen.

Homosexualitet är förbjudet i eritreansk lag och kan beläggas med fängelsestraff.

Gränskriget mellan Etiopien och Eritrea 1998-2000 kostade över 70 000 människors liv. I det fredsavtal som parterna skrev under i december 2000 förband sig länderna att följa och respektera den särskilda gränskommission som sattes upp för att avgöra frågor om delimitering och demarkering av gränsen. Gränskommissionens utlåtande fastställer att Etiopien bör lämna de delar av eritreanskt territorium som de alltjämt kontrollerar. Beslutet ger uttryck för internationell rätt. Sverige ställer sig bakom kommissionens slutsatser och menar att dessa bör genomföras till fullo. Gränstvisten förblir olöst tio år efter fredsavtalet och den präglar alltjämt Eritreas inrikes- och utrikespolitik.

2. Ratifikationsläget beträffande de mest centrala konventionerna för mänskliga rättigheter samt rapportering till FN:s konventionskommittéer

Eritrea har ratificerat följande konventioner:

- Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter (ICCPR), men inget av de två fakultativa protokollen.
- Internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter (ICESCR).
- Internationella konventionen om avskaffande av alla former av rasdiskriminering (CERD).
- FN:s konvention om avskaffande av all slags diskriminering mot kvinnor (CEDAW) men inte det fakultativa protokollet om enskild klagorätt.
- Konventionen om barnets rättigheter (CRC). I februari 2005 anslöt sig Eritrea till de två fakultativa tilläggsprotokollen om barn i väpnade konflikter respektive handel med barn, barnprostitution och barnpornografi.
- Den afrikanska stadgan om mänskliga och folkens rättigheter.

Eritrea har varken undertecknat eller ratificerat konventionen mot tortyr och annan grym, omänsklig och förnedrande behandling eller bestraffning. Vid 2010 års allmänna ländergranskning (Universal Periodic Review, UPR) i FN:s råd för mänskliga rättigheter åtog sig Eritrea att tillträda konventionen mot tortyr, men hade vid slutet av 2010 ännu inte gjort så. Inte heller har flyktingkonventionen undertecknats eller ratificerats. Landet har undertecknat men inte ratificerat Romstadgan för Internationella brottmålsdomstolen (ICC). Däremot kan noteras ett åtagande, som följer på Eritreas ratificering av Cotonou-avtalet med EU, att sträva efter att ta steg för att ratificera och implementera Romstadgan. Eritrea ligger efter med rapporteringen till kommittéerna för följande konventioner: ICCPR, CEDAW, CERD, CESC.

En rapport till FN:s barnkommitté inlämnades och beaktades 2007. Nästa rapport ska vara barnkommittén tillhanda under 2011.

MEDBORGERLIGA OCH POLITISKA RÄTTIGHETER

3. Respekt för rätten till liv, kroppslig integritet och förbud mot tortyr

Godtyckligt gripande av personer som sedan hålls i isoleringshäkte förekommer. Den eritreanska strafflagen förbjuder tortyr, men det finns omfattande rapporter om att tortyr och misshandel förekommer. Utomrättsliga avrättningar utförda av säkerhetsstyrkor har också rapporterats.

Förhållandena i landets fängelser är svåra. Det finns uppgifter om misshandel och dödsfall i såväl häkten som i fängelse. Anhöriga får ibland göra besök och bistå med mat och förnödenheter.

Enligt FN:s flyktingorgan (UNHCR) befann sig i januari 2010 över 200 000 eritreaner på flykt från landet. Över 3 000 personer uppskattas lämna Eritrea varje månad över gränsen till Etiopien och Sudan. Det förekommer rapporter om flera fall där gränspoliserna dödat flyktingar vid gränsen. Eritreaner på flykt till Europa eller Mellanöstern faller ofta offer för människosmugglare.

4. Dödsstraff

Enligt gällande lagstiftning kan dödsstraff utdömas för en rad brott, inklusive brott mot landets säkerhet. Det råder dock ett de facto moratorium och dödsstraff har inte tillämpats sedan landets självständighet 1993.

5. Rätten till frihet och personlig säkerhet

Personer har utsatts för frihetsberövanden, på grund av etiopiskt eller annat etniskt ursprung och religiösa eller politiska övertygelser. De har även berövats sina arbeten och sina hem.

Grundlagen medger rörelsefrihet inom landet och möjligheter att utvandra. I praktiken är dock denna rättighet kraftigt begränsad. Det finns problem med att resa runt fritt i landet och vissa områden får inte besökas av säkerhetsskäl. Alla medborgare måste bära identitetshandlingar som vid behov ska visas upp. Militärpolis genomför razzior för att kontrollera om personer i vapenför ålder har sökt undvika militärtjänst.

Alla medborgare, män och kvinnor, i åldern 18-40+ (jmf. nedan under avsnitt 10) är skyldiga att stå till förfogande för värnplikt. Personer i dessa åldrar har

därför stora svårigheter att resa utomlands. Övriga eritreaner kan ansöka om pass, men ansökningar nekas ofta. Utresevisum krävs dessutom för resa utomlands. På senare tid har en viss liberalisering kunnat märkas vad gäller möjligheten till utrikes resor för icke värnpliktiga eritreaner. År 2006 infördes reserestriktioner inom landet för resor utanför huvudstaden Asmara för utländska medborgare, inklusive biståndsarbetare och diplomater. Ett särskilt tillstånd krävs och kan sökas, men procedurerna är inte transparenta och ofta godtyckliga, vilket bland annat inverkar negativt på utländska givares möjligheter att besöka biståndsprojekt utanför Asmara.

6. Rättssäkerhet och rättsstatsprincipen

Vid självständigheten från Etiopien år 1993 behöll Eritrea större delen av befintlig etiopisk lagstiftning. Delar av denna har efterhand omarbetats, men det juridiska regelverket är fortfarande ojämnt och bitvis ålderdomligt.

Domstolsväsendet är enligt gällande lag oberoende från statsmakten. I praktiken är domstolsväsendet dock svagt och i mycket kontrollerat av staten. Bristen på juridiskt utbildad personal och materiella resurser är stor på alla nivåer.

Det civila domstolsväsendet består av lokala domstolar, regionala domstolar och Högsta Domstolen. Domstolarna har förutom civilrättsliga och straffrättsliga avdelningar också särskilda avdelningar för sharia. Därutöver har ett system av specialdomstolar skapats. Skälet var ursprungligen att komma till rätta med det stora antalet utestående mål i det reguljära domstolsväsendet, och specialdomstolarna skulle vara begränsade till brott som korruption och stöld. Men systemet har kommit att fungera som ett sätt för regeringen att utdöma straff utan hänsyn till föreskriven rättslig process. I dessa domstolar agerar icke juridiskt utbildade militärer domare. De kan åsidosätta domar som utdömts av vanliga domstolar, varför åtalade kan dömas en andra gång. Åtalade får inte biträdas av försvarare. Utslag av dessa domstolar kan inte överklagas, men det har rapporterats om enstaka fall där vädjanden till presidentens kontor lett till omprövning.

Givet att nära 200 000 eritreaner är inskrivna i försvarsmakten har också militärdomstolen, som inte regleras av konstitutionen, stor betydelse. Den har jurisdiktion i fall av åtal mot anställda inom militären, liksom i fall där anställda inom militären utsatts för brott.

7. Straffrihet

Det förekommer uppgifter om att brott mot de mänskliga rättigheterna begångna av polis eller militär personal inte beivras.

8. Yttrande-, tryck-, mötes-, förenings- och religionsfrihet m.m.

Grundlagen föreskriver yttrande- och pressfrihet, rätt att bilda organisationer och att hålla möten. I realiteten är dessa rättigheter kraftigt inskränkta.

Regeringen har vid flera tillfällen låtit gripa journalister eller tvingat in dem i militärtjänst. År 2001 stängdes alla privatägda tidningar med hänvisning till deras rapportering om den politiska oppositionen. Flera journalister greps senare, bland dem den svensk-eritreanske medborgaren Dawit Isaak. Ännu efter snart tio år sitter de fängslade utan att någon rättegång inletts. Det finns uppgifter om att några av journalisterna ska ha avlidit av tortyr, eller åtminstone de svåra omständigheterna, eller av självmord under fängelsevistelsen. 2006 uppgavs att ytterligare journalister arresterades, vilket dock förnekades av regeringen. Organisationen Journalister utan gränser placerade Eritrea sist på 2010 års lista över mediefriheten i världens länder, på plats 178 av 178.

Formell censur förekommer inte men informationsministeriet kontrollerar huvudsakligen all media inom landet. Tidningar tillämpar självcensur. Tillgång till Internet finns sedan år 2000, men restriktioner för användning av Internet finns och hemsidor med oppositionella budskap har stängts ner.

Det är olagligt att utöva någon annan tro än de fyra registrerade religionerna: eritreansk ortodox kristendom, katolicism, islam eller lutheransk protestantism. Arresteringar av troende i alla åldrar inom icke-registrerade religioner förekommer.

Befolkningen består i ungefär lika delar av kristna och muslimer med de kristna i allmänhet boende i höglandet och muslimerna i låglandet. Under självständighetskriget mot Etiopien rådde motsättningar mellan dessa grupper. På senare tid har dock dessa motsättningar till stor del upphört och relationerna mellan religiösa grupper präglas av tolerans. Ett undantag har varit diskriminering mot Jehovas Vittnen på grund av deras vägran att göra militärtjänst (se avsnitt 16).

9. De politiska rättigheterna och de politiska institutionerna

Sedan 1997 finns ett parlament, nationalförsamlingen med 150 ledamöter. Samtliga är medlemmar i partiet PFDJ (*People's Front for Democracy and Justice*), hälften av dem sägs även sitta i partiets centralkommitté. Nationalförsamlingen sammankallas av presidenten.

Allmänna val till nationalförsamlingen har hittills inte hållits. Andra partier än PFDJ tillåts inte.

I början av år 2001 kritiserade 15 ledande företrädare för PFDJ president Isaias för hans politik. Han sades vara auktoritär och i alldeles för liten utsträckning konsultera nationalförsamlingen och ministerrådet. Flera av kritikerna hade tidigare varit nära medarbetare till presidenten i höga befattningar. Senare under 2001 blev denna kritik offentlig och i september 2001 fängslades 11 av de 15 (G-15-gruppen). Någon organiserad opposition i landet finns inte i övrigt. Kvinnor deltar i det politiska livet i ökande grad, men är kraftigt underrepresenterade.

EKONOMISKA, SOCIALA OCH KULTURELLA RÄTTIGHETER

10. Rätten till arbete och relaterade frågor

Diskriminering i arbetslivet på grund av etnisk bakgrund eller religiös tillhörighet förekommer i allmänhet inte, men det finns uppgifter om att etiopier upplever sig diskriminerade.

Det finns lagstiftning som reglerar förhållandena på arbetsplatsen. Föreskrifter om minimilön saknas i den privata sektorn. I den offentliga sektorn tillämpas minimilön. Eritrea ratificerade år 2000 sju av den Internationella arbetsorganisationens (ILO) åtta centrala konventioner, dock inte konvention 182 om förbud mot de värsta formerna av barnarbete.

Fackföreningar är tillåtna, dock med undantag för anställda inom förvaltningen, militären och polisen. Det finns en riksorganisation (National Confederation of Eritrean Workers, NCEW) för fackföreningarna som representerar 25 000 arbetare från 250 föreningar. Den är nära knuten till PFDJ och regeringen.

Grundlagen förbjuder tvångsarbete, men det finns uppgifter om att det förekommit, bland annat med värnpliktiga. För alla män mellan 18 och 54 år, och kvinnor mellan 18 och 47 år, är det obligatoriskt att under 18 månader delta i ett samhällstjänstprogram "National Service Program". Detta innefattar såväl militär träning, som utförande av civila arbetsuppgifter. Allt sedan kriget mot Etiopien under åren 1998-2000 har de flesta blivit kvar i tjänst. För närvarande ingår uppskattningsvis över 300 000 män och kvinnor i detta program. Det sätt på vilket unga män och kvinnor inkallas och sedan hålls kvar i programmet bidrar aktivt till att många ungdomar lämnar landet olagligt, till stort avbräck för landet.

11. Rätten till bästa uppnåeliga hälsa

Hälsovården är bristfällig. Enligt tillgänglig statistik har Eritrea endast en läkare per 10 000 invånare och endast vid 28 procent av alla födslar bistår medicinskt utbildad personal. Sämst är sjukvården på landsbygden. Utgifterna för sjukvård uppgick år 2010 enligt FN:s välfärdsindex till 20 USD per capita..

12. Rätten till utbildning

Skolgång till och med sjunde klass är obligatorisk och kostnadsfri. Knappt 40 procent av barn i skolåldern går i skola. Under kriget mot Etiopien blev undervisningen lidande, då många lärare tjänstgjorde i armén. Skillnaderna mellan pojkar och flickor är inte påtagliga på lägre nivåer i skolsystemet, men i de högre årskurserna är andelen pojkar betydligt högre. Läskunnigheten hos befolkningen över 15 år låg på 54,5 procent för kvinnor och 77 procent för män, enligt uppskattning för 2008 av FN:s organisation för utbildning, vetenskap och kultur (UNESCO [\(\)](#)).

På senare år har verksamheten på universitetsnivå minskat i omfattning, bland annat genom att delar av Asmaras universitet har stängts. Ett flertal mindre fakulteter har istället öppnats på landsbygden utanför Asmara.

13. Rätten till tillfredsställande levnadsstandard

Eritrea är ett av världens fattigaste länder och de allmänna levnadsvillkoren präglas av den utbredda fattigdomen. Situationen har ytterligare förvärrats av kriget. Medellivslängden är 60,4 år enligt UNDP, FN:s utvecklingsprogram. Av befolkningen bor 70 procent på landsbygden och är mestadels sysselsatt med primitivt småjordbruk. Enligt statistik för 2008 saknade 39 procent tillgång till rent vatten och 86 procent tillgång till fullgod sanitet, 13 procent av befolkningen tillgång till rimliga sanitära förhållanden medan endast 22 procent hade tillgång till rent vatten.

På Eritreas begäran har ingen humanitär appell för Eritrea gjorts sedan 2006. Försörjningsläget vad gäller livsmedel i landet är ytterst ansträngt och bedöms ha försämrats under de senaste åren – inte minst på grund av en kraftig inflation och återkommande torka. Enligt FN:s uppskattningar är 66 procent av eritreanerna undernärda. Eritrea införde under 2005 en ny politik för livsmedelssäkerhet som bygger på att matbistånd från olika internationella humanitära organisationer säljs i ersättning för arbete (*food for work*). Sedan dess har Eritrea valt att som princip avstå från livsmedelsbistånd utifrån och arbetar nationellt och på längre sikt för att bli så självförsörjande som möjligt, vilket under torkperioder drabbat särskilt utsatta delar av befolkningen. Sedan 2004 råder också bensinransonering och alltmer ofta förekommande elavbrott.

Landets valutareserv har stigit de senaste åren, och en fortsatt ökning förväntas, men reserven är alltså på en låg nivå.

Flertalet utomstående bedömare har tidigare framhållit att korruptionen är föga utbredd jämfört med många andra länder i Afrika. Samtidigt finns det uppgifter om att korruptionen inom statsförvaltningen har ökat de senaste åren, bland annat i samband med arrangerande av flykt från landet, något som statsledningen sökt motverka. Eritrea rankas på plats 123 av 178 i organisationen Transparency Internationals index över korruption i världen.

OLIKA GRUPPERS ÅTNJUTANDE AV DE MÄNSKLIGA RÄTTIGHETERNA

14. Kvinnans ställning

Diskriminering på grund av kön är förbjuden och regeringen har offentligt uttalat sig mot våld mot kvinnor i hemmet. Kvinnor deltog aktivt i stridande förband såväl i frihetskriget mot Etiopien som i det senaste kriget 1998-2000, och kvinnor ska liksom män stå till förfogande för militärtjänst. Vid partikongressen år 1994 krävdes utökade rättigheter för kvinnor och vissa förbättringar genomfördes. Fortfarande har kvinnor lägre social status än män, sämre tillgång till rättsväsendet och till kvalificerade arbeten.

Kvinnlig könsstympning är vanligt förekommande i Eritrea, även om regeringen aktivt försöker minska denna företeelse. En lag mot könsstympning antogs under 2006 och en statlig kampanj för att helt få bort denna tradition pågår, hittills med tämligen positivt resultat i delar av Eritrea. På landsbygden och särskilt i låglandet praktiseras den mest allvarliga formen.

Våldtäkt är olagligt och kan ge upp till 15 års fängelse. Det finns ingen tillförlitlig information om förekomsten av våldtäkt, men det föreligger åtskilliga rapporter om våldtäkter mot kvinnor i lägren för militärtjänst eller civil samhällstjänst. Det förekommer också att förövare uppmanats av myndigheter eller den drabbade familjen att gifta sig med offret, som en lösning. Våld mot kvinnor uppges vara vanligt förekommande. Våld i hemmet är brottsligt, men lagförs sällan.

Myndigheterna tillhandahåller preventivmedel och ger lika tillgång för män och kvinnor till behandling av sexuella sjukdomar, inklusive hiv/aids. En eritreansk statlig upplysningskampanj mot hiv/aids har varit framgångsrik (State).

15. Barnets rättigheter

Det finns lagar som kriminaliserar prostitution, pornografi och annat sexuellt utnyttjande av barn. Sexuellt våld mot barn anses inte vanligt. Regeringen sörjer i allmänhet väl för till exempel flyktingbarn. Gatubarn är relativt sällsynta men antalet uppges ha ökat på senare tid.

Minimiåldern för militärtjänst är 18 år, och rekryter som befinns vara yngre skickas hem. Det finns dock svårigheter att fastställa deras ålder då födelseregistrering i allmänhet saknas.

Barnens situation har försämrats av den olösta gränskonflikten med Etiopien. Många barn har tvingats leva i läger under långa tider. Deras skolgång har påverkats negativt. Den tillåtna minimiåldern för anställning är 18 år, men många minderåriga arbetar, framförallt inom jordbruket.

Det finns ingen lagstiftning mot barnaga, och fysisk bestraffning är ett utbrett fenomen. Kvinnlig könsstympning är också fortsatt ett stort problem (läs mer i avsnitt 14).

16. Rättigheter för personer som tillhör nationella, etniska, språkliga och religiösa minoriteter samt urfolk

Efter spänningar under självständighetskriget mot Etiopien har relationerna mellan religiösa grupper i ökande grad kommit att präglas av tolerans. Ett undantag har varit diskriminering mot Jehovas Vittnen som på grund av sin vägran att göra militärtjänst i åtskilliga fall har förlorat sina arbeten och trakasserats på andra sätt. Uppgifter finns om att dessa trakasserier mot Jehovas Vittnen och andra icke-tillåtna religiösa grupper har ökat de senaste åren.

Förföljelse och frihetsberövande av personer som deltar i andra religiösa samlingar och sammanhang än de tillåtna (se ovan) har fortsatt och uppgifter finns om att allt fler, särskilt utländska, kristna grupper och föreningar har fått svårare att verka i landet.

En folkgrupp som har utsatts för trakasserier och våld är kunamas i trakten av staden Barentu i sydväst. Dessa anses sympatisera med Etiopien och har anklagats för samarbete med etiopierna under kriget. Det finns också rapporter om diskriminering av etiopier, men dessa uppges ha minskat.

17. Diskriminering på grund av sexuell läggning eller könsidentitet

Homosexualitet är förbjudet i eritreansk lag, och kan beläggas med fängelsestraff på upp till tre år. Uppgifter finns om att det också är förenat med betydande svårigheter att leva öppet som homo-, bi- eller transsexuell.

18. Flyktingars rättigheter

Eritrea är inte en part till flyktingkonventionen, och kan därför inte erbjuda juridisk flyktingstatus, men i praktiken har regeringen gett skydd åt personer som i sina hemländer skulle kunna utsättas för fara av olika skäl. Antalet flyktingar i Eritrea från andra länder är begränsat till ett mindre antal somalier och sudaneser. Under kriget med Etiopien utvisades totalt 75 000 eritreaner därifrån. De har i allmänhet tagits väl omhand och slussats ut i samhället.

Efter självständighetskriget från Etiopien som slutade 1991 befann sig 160 000 eritreanska flyktingar i Sudan. Från och med 2003 upphörde flyktingstatusen för alla eritreaner som flytt sitt land som ett resultat av självständighetskriget eller gränskonflikten med Etiopien.

Det senaste kriget gjorde 250 000 människor till internflyktingar. De flesta av dessa har nu återvänt till sina hem i den tillfälliga säkerhetszonen mellan de två länderna. Många av dem som under 1999-2000 flydde till Sudan återvände under åren efter kriget. Samtidigt har flyktingströmmarna från Eritrea till östra Sudan åter ökat de senaste åren.

19. Rättigheter för personer med funktionsnedsättning

Det långa självständighetskriget mot Etiopien och därefter kriget 1998-2000 ledde till att många människor drabbades av funktionsnedsättning. Diskriminering av personer med funktionsnedsättning är förbjuden enligt lag. Regeringen anstränger sig att vårda och utbilda dessa personer som ofta betraktas som krigshjältar. Större nya byggnader är i viss mån anpassade till personer med funktionsnedsättning.

ÖVRIGT

20. Frivilligorganisationers arbete för mänskliga rättigheter

Oberoende organisationer för mänskliga rättigheter saknas i landet. Den enda inhemska organisation som i viss mån fungerar som sådan heter *Citizens for Peace in Eritrea*, CPE. Den bildades 1998 för att protestera mot etiopiska utvisningar av eritreaner och samarbetade då med regeringen. Få utländska frivilligorganisationer är verksamma i landet, och flera organisationer har tyvärr lämnat landet på grund av regeringens behandling av dem (State).

Behovet av rådgivning i frågor om mänskliga rättigheter är stort men förutsättningarna att meningsfullt bedriva sådant arbete synes för närvarande mycket begränsade. Frågeställningar rörande mänskliga rättigheter skall ställas till utrikesministeriet och till ministeriet för lokal förvaltning som gemensamt ansvarar för dessa frågor. Inom det senare ministeriet hade den ofullbordade vullagen utarbetats.

21. Internationella och svenska insatser på området mänskliga rättigheter

Sverige har stött ett projekt som Unicef bedriver mot kvinnlig könsstympning i Eritrea och överväger fortsatt stöd. Kvinnlig könsstympning är förbjudet i Eritrea sedan 2006, men det är fortfarande ett utbrett problem och den eritreanska regeringen har sökt stöd då aktiva upplysnings- och utbildningsinsatser behövs för att lagen ska efterlevas i praktiken.

Under år 2005 infördes en ny lag som reglerar internationella enskilda organisationers verksamhet i landet. Förutsättningarna för deras oberoende verksamhet har kraftigt försvårats och flera organisationer, och även statliga biståndsorgan såsom amerikanska USAID (United States Agency for International Development), har varit tvungna att lämna landet. Internationella rödakorskommittén (ICRC) har tidigare tillåtits besöka fängelser med flyktingar från kriget mot Etiopien, men detta tillstånd har dragits in av regeringen. ICRC har även verksamhet genom olika biståndsinsatser, inom bland annat vatten och sanitet samt hälsovård.

Det internationella samfundet, inklusive EU, har regelbundet påtalat bristen på respekt för mänskliga rättigheter i Eritrea. Dessa frågor tas även upp regelbundet inom ramen för EU:s politiska dialog med Eritrea. EU har också ett biståndsprogram i Eritrea, som framförallt är inriktat på stöd till livsmedelssektorn, för att komma tillrätta med Eritrea kroniska livsmedelsosäkerhet.

EU har vid flera tillfällen uppmanat Eritrea att antingen föra fängslade regimkritiker och journalister inför rätta i en rättvis och offentlig rättegång, eller att villkorslöst släppa dem fria. Detta skedde senast i ett uttalande i september 2010. Från EU:s sida finns även en beredskap att bistå landet inom området för mänskliga rättigheter på olika sätt.

Eritrea har deltagit relativt konstruktivt i den allmänna ländergranskning Universal Periodic Review, UPR) som skett av landet inom ramen för FN:s råd för mänskliga rättigheter, där andra länder granskar situationen för mänskliga rättigheter i landet och ger förslag till förbättringar. Eritrea har lovat följa upp

en del av de förslag som inkommit i samband med granskningen, men också avvisat vissa.

FN:s säkerhetsråd beslutade i december 2009 (resolution 1907) om sanktioner mot Eritrea med motiveringen att Eritrea bortsett från rådets krav att Eritrea skulle dra tillbaka sina trupper från områden vid gränsen mot Djibouti som Eritrea gjort anspråk på. Qatar anlätades av parterna som medlare. Eritrea har dragit tillbaka sina trupper men ännu har ingen överenskommelse nåtts mellan parterna. FN uppmanar vidare Eritrea att upphöra med stöd till de väpnade islamistiska extremistgrupperna i Somalia. Eritrea har förnekat att sådant stöd förekommer.